

Samotar.

Zložil Anton Medved.

Mladosti leta je zapravlil,
v ledino svojo moč vsejal.
Človeško družbo je ostavil
in krstil za slovo: drhal.
V samotnem gozdu je pohajal,
spominjal se nazaj,
a svet je zunaj rajal
veselo kot nekdanj.

Na starem gradu je sameval,
šumljal mu je v potoku val,
na bukvi je kobilar peval
in klical v dol: drhal, drhal!
Srce mu gorek čut raztaja.
Nazaj bi rad — — Pokaj?
Piruje svet in raja
veselo kot nekdanj.

Nazaj bi rad, da bi povedal
samó enkrat in to samo,
da nikdar ni mu svet pogledal
z očmi ljubezni v duše dno.
Da nikdar ni — — Neumna graja!
Komu ta stok veljaj?
Piruje svet in raja
veselo kot nekdanj.

Samota ni ga pomirila,
ne ptičji spev, ne vodni val,
a dala tiha je gomila,
kar vzela glasna je drhal.
Na grob mu nihče ne zasaja
cvtic. — Čemu, zakaj?
Piruje svet in raja
veselo kot nekdanj.

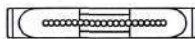
Slavec moj . . .

Zložil Anton Medved.

Slavec moj, kaj te je gnalo
v kraje, večer dan zelene?
„Hrepenenje me je gnalo.“
Kakor tebe — mene.

Kaj si čutil v lepih krajih,
kjer ob mirti sanja lovor?
„Togo po domačih gajih.“
Tvoj in — moj odgovor.

Kaj si našel, ko prerano
vrnil si se k rodni grudi?
„Mraz in gnezdo razdejana.“
Slavec moj — jaz tudi.

Jaz hočem . . .

Zložil G. Koritnik.

Jaz hočem skrivnosti, jaz hočem moči,
ki tajnosti večne odkriva,
kjer misel iz večnosti v večnost se zliva
in pesem brez konca iz duše kipi.

Daljav nedoglednih, opojnih dišav,
draguljev in solčnega bleska,
svetlobe, prostosti brezmejnih planjav,
udarcev in groma in treska . . .

Vse, kar je veliko, jaz ljubim močno,
življenje in smrt brez izbire —
skrivnostno deželo, kjer solze teko
z drhteče, razplakane lire!

